

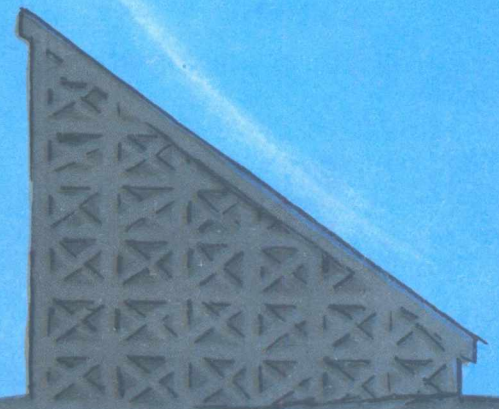
U.R.S.S. a lansat o nouă
navă cosmică-satelit care
s-a înapoiat pe pământ în
regiunea stabilită

Desen de A. PAVEN

Biserica Centrală
Hinoz deasă-Deva

DRUMUL NAVEI COSMICE SOVIETICE

urziica

SFÎRȘIT de VACANȚĂ

de AUREL STORIN

Ah, sfârșitul de vacanță,
oaspete neînțeles,
parfumat ca o romanță,
punctual ca un expres...

Lună, tu, al nopții nufăr,
aurind debarcaderul,
astăzi nu pot să te sufăr
când te văd cum mătură cerul.

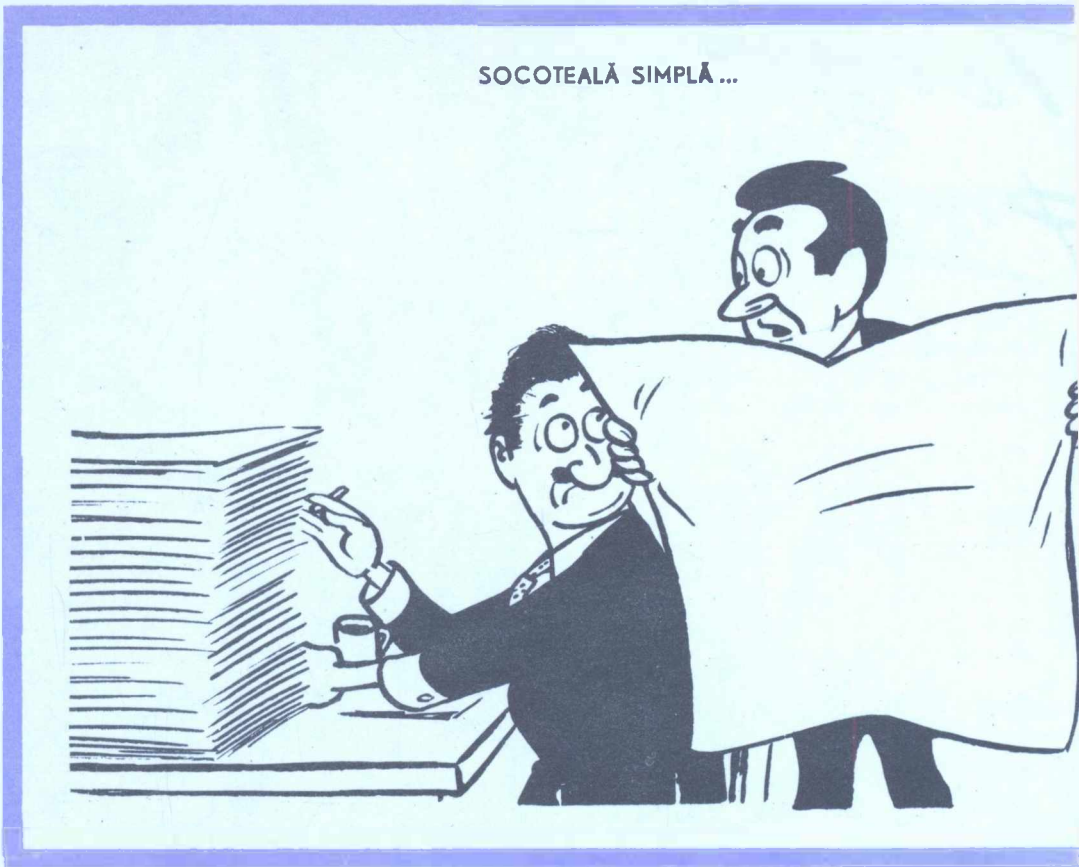
Strugurii se vînd în piață,
cum se vînd de obicei,
fragii s-au făcut dulceață,
floarea-soarelui—ulei...

Dragostea de astă-vară
(fără alte amănunte)
m-am convins că-i tributară
sentimentelor mărunte.

Deci, de azi încolo, jos
lenea, somnul, neglijența!
Da: mă fac băiat serios!

Joi, la cinci, dau corigența.

SOCOTEALĂ SIMPLĂ...

- Cum stăm cu planul?
- Am îndeplinit 25% la semifabricate, 48% la finite și 27% la preambalate.
- Bravo! Asta înseamnă că am realizat 100%...

Desen de FRED GHENĂDI

UITE CASA,

UITE APA

Stenograma *Urzicii* de la ședința locatarilor din blocul de pe strada Horea nr. 67-73 Cluj, ședință care n-ar fi fost rău dacă s-ar fi ținut. Ședința este prezidată de tov. Lotei de la T.R.C.L., meșterul principal al construcției. Mai ia parte și tov. Spacz, șeful de echipă, care a executat instalația de încălzire.

LÖTEI: Dragi tovarăși, bine v-am găsit!

LOCATARII: Mulțumim, dar mai bine ne-ai fi găsit în alte apartamente.

LÖTEI: Pentru ce, dragii mei? Sînt locuințe frumoase, splendide. Mai rar asemenea apartamente!

LOCATARUL I: Țasta e marele noroc, că-i mai rar. Dacă era de loc, ar fi fost și mai bine. Aceste apartamente au o sumedenie de lipsuri.

SPACZ: Tovarăși, noi învățăm din lipsurile altora...

LOCATARUL I: Și cînd o să învățați?...

LOCATARUL II: Din lipsa ușilor, de pildă, ce învățați?...

LÖTEI: Lipsa ușilor? Adică ce insinuați? Fiecare odaie are ușa ei. Nu-i frumos să mințiți. Nu se cade.

LOCATARUL III: Ba se cade. Se cade pe rupte. Azi cade o ușă, mâine cade alta.

LÖTEI: Probabil e-ai izbit-o!

LOCATARUL III: Dimpotrivă, ea pe mine. Iată, mai am și acum o vînație.

LÖTEI: Asta dovedește că ușile au fost construite din lemn rezistent.

LOCATARUL II: Nu-i chiar atît de rezistent. La mine în apartament ușa n-a rezistat decît la trei capete: al soției, al copilului și al meu. Cînd a căzut pe capul mătușii, s-a spart.

LÖTEI: E tare de cap.

SPACZ: O clipă. Am o nelămurire. Cum se explică oare că ușa a căzut tocmai pe capul mătușii?

LOCATARUL II: Nu știu. Mai în a căzut ea pe capul meu, pe ur a căzut ușa pe capul ei...

LÖTEI: Ce pretenții aveți?

LOCATARUL II: S-o luați.

LÖTEI: Mătușa?

LOCATARUL II: Nu, ușa. Mătușa e foarte folositoare. E ocupată toată ziua. Ia apă din sufrage și-o duce în bucatărie.

SPACZ: Vreți să spuneți că ia apă din bucatărie și-o duce în sufrage...

LÖTEI: Adică o ia de la robinet și aduce la masă.

LOCATARUL II: Nu, o ia de la masă și o duce la robinet...

LÖTEI: Cum adică? De ce țineți apă?

LOCATARUL II: Avem radiatoare și o lingă masă.

LÖTEI: Nu pricep nimic. Eu știu radiatoarele folosesc la încălzit.

LOCATARUL II: Exact! Încălzește și curge prin ele apă încălzită.

SPACZ: Inadmisibil. Acuma, pe cînd dura asta, cînd tot omul alcar după un strop de apă rece, din radiator să curgă apă caldă!...

LOCATARUL IV: Nu vă necăjiți! În apartamentul meu, fiindcă radiatoarele nu funcționează, din ele curge apă rece! ... O plăcere! Copiii fac duș la radiator!...

LÖTEI: Din radiatoare? Curge apă? Pe cuvînt?

LOCATARUL IV: Nu pe cuvînt, dușumea!...

LOCATARUL I: Cumnatul meu zidar. A vizitat toate apartamentele noi din Cluj, dar asemenea locuințe n-a mai întîlnit!...

Teorie și practică

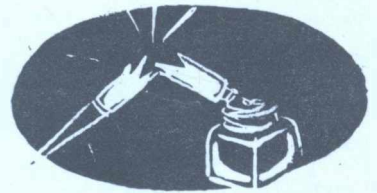
„Mai lasă stilul lui Caragiale
Și dacă ții să scrii neapărat,
Te rog, primește următorul sfat:
Imbracă-te cu haina dumitale!

Chiar dacă ai idei originale
Și gânduri demne de comunicat
Când scrii cu pana unui consacrat
Tot ce produci nu face cinci parale”.

Și debutantul, socotind că-s drept
Aceste scurte sfaturi înțelepte,
Plecă, lăsînd pe umorist să-și scrie

Poemul plin de suc și colorit,
Sclipind de spirit și de fantezie:
„Balada locatarului grăbit.”

MIRCEA PAVELESCU

Colonialiștii susțin că poporul din Congo „n-a crescut destul” ca să ajungă la independență.

COLONIALIȘTII: — N-a crescut destul ca să fie independenții!

OCATARUL II: Apartamentele noastre sint unice în acest gen!

ÖTEI: Tovarăși, eu propun să ridicăm ședința.

OCATARII: Și ușile cînd le ridicăm?

ÖTEI: Păi, să cădem de acord!...

OCATARII: Să cădem, că ele, sărăcele, de cînd au căzut!...

ACZ: Pff!... Ce ședință furtunoasă! Mă trec nădușelile. Nu vă supărați, un pahar cu apă!...

OCATARUL I: Imediat! Georgică! Du-te cu paharul la radiator și adu apă lui nenea!...

EORGICĂ: Mămico, apă de la cascada nr. 1 sau de la cascada nr. 2?

ÖTEI: Despre care cascadă e vorba?

OCATARUL I: A, o nimica toată. Știți, parchetul... s-a desprins... În unele locuri s-a ridicat, în altele s-a lăsat în jos... E foarte nostim... Și apa de la radiator curge ca printr-o cascadă... Vă rugăm, dușumeaua să n-o reparați!... Copiii se amuză teribil. Facem cu ei lecții practice, de geografie, pe dușumea... EORGICĂ: Mămico, știi că azi am răsfoit dușumeaua din dormitor... Ce-i aia irigație?...

OCATARUL I: Lasă, acum vorbesc cu nenea. În hol le vorbesc despre Niagara, aici, sub masă, sint Cheile Bicazului..., iar plafonul... Observați petele de umezeală de pe plafon?... Am de gând să țin un curs despre starea higrometrică a plafoanelor...

ÖTEI: Tovarăși, declar ședința închisă.

OCATARII: Noi vă mulțumim. Și mai poftiți pe la noi. Pentru dumneavoastră ușile noastre vor fi totdeauna deschise!...

ÖTEI: Iar începeți?!

P. conf. I. AVIAN

— E nemaipomenit! Așa nu mai poate merge! Să vină imediat șeful garajului cu situația exactă a răspîndirii mașinilor! Vreau să știu de ce nu s-a dus încă nimeni s-o ia pe nevastă-mea de la coafor!...

Desen de A. MATTY

AL. LĂPUȘNEANU

PSEUDO-REGULAMENT

pentru o funcționare
încântătoare a unor
orchestre și cântăreți
de local

1. — Programul orchestrei începe la ora 21, bineînțeles în cazul când localul este plin. În restul cazurilor, începutul rămîne la aprecierea toboșarului, care își va bate instrumentul în funcție de mesele ocupate.

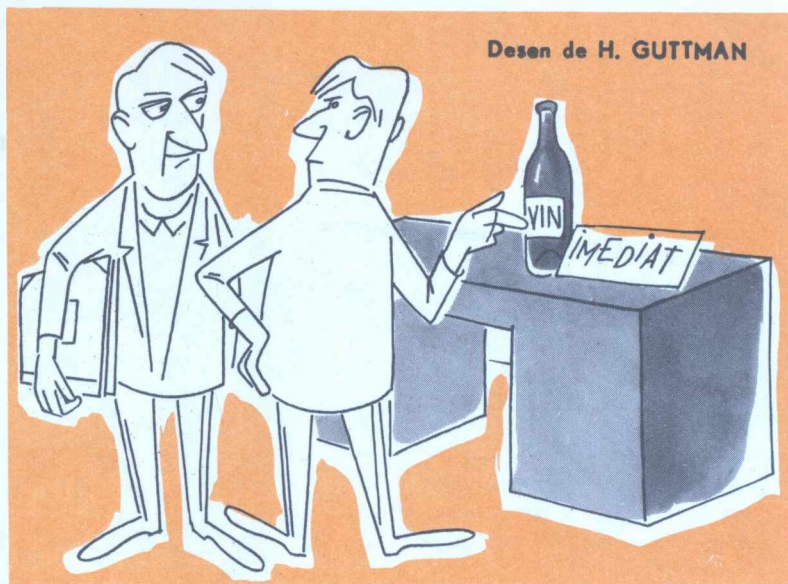
2. — Pentru o bună muzicalitate și armonie în execuție, toate instrumentele vor fi acordate după pianul cu coadă. Acest punct nu este obligatoriu cînd nu e coadă la intrare și sînt clienți puțini, deoarece e știut că: „Mulți aud, puțini cunosc” și atunci cînd „puțini aud, nu mai cunoaște nimeni”. În aceste cazuri, de mese libere, acordarea instrumentelor se va face după toba mare.

3. — Repertoriul orchestrei va cuprinde bucăți variate de muzică ușoară pe gustul majorității publicului, cînd acesta umple localul. Cînd publicul e puțin numeros, repertoriul va fi alcătuit pe gustul bucătarului șef, care frecventează zilnic localul.

4. — Solistul sau solista va avea totdeauna o ținută sobră, elegantă și, uneori, voce caldă care să încînte publicul numeros al localului. Căldura vocii și patosul interpretării va fi dozat direct proporțional cu numărul scaunelor ocupate, neirosindu-se căldura cînd localul e parțial gol. Se prevede chiar pentru cazuri de: „mai puțin de 20 clienți” o interpretare „rece” sau răcirea solistului cu efecte acute de răgușeală.

5. — Textele și melodia bucăților vor fi bine memorate și interpretate de cântăreț în zilele de sîmbătă, duminică și sărbători legale, deoarece localul e plin și s-ar putea să fie și compozitori la mese. Se exceptează eforturile de memorie ale cântărețului, precum și cîntatul după note (că nu sîntem la Filarmonică) în zilele de lucru, cînd afluența publicului e mai mică. Pentru aceste cazuri, solistul va fredona numai refrenul, iar orchestra va ataca doar coda și finalul cu solo de baterie. Se recomandă de asemenea evitarea bucăților pretențioase (romanțe, canțonete etc.), care cer o interpretare virtuoză și atentă, cîntîndu-se numai bucăți ritmate pe bază de contrabas, unde fiecare cîntă după plac.

6. — Pauza se reglementează la 15 minute și se ia rar pentru a întreține atmosfera antrenantă în localul aglomerat de consumatori. Cînd localul e mai puțin populat, se menține o atmosferă rarefiată prin pauze dese cu durate variabile: de la timpul consumării unei fripturi de către flautist, pînă la timpul consumării a cinci baterii cu prietenii de către vioristul șef. Uneori această durată poate coincide cu

— Unde s-a dus Popescu?
— S-o fi dus să bea un...borvizl...

strîngerea instrumentelor și închiderea localului.

7. — Pentru o cît mai corectă și muzicală interpretare, nici un instrumentist sau cântăreț nu poate

plin, saxofonistul poate trece la pian, chitaristul la trompetă, iar vioristul la coardele vocale, deoarece cîntăreața și-a aranjat zi liberă pentru ridicat lemnele de la depozit. În caz că vioristul

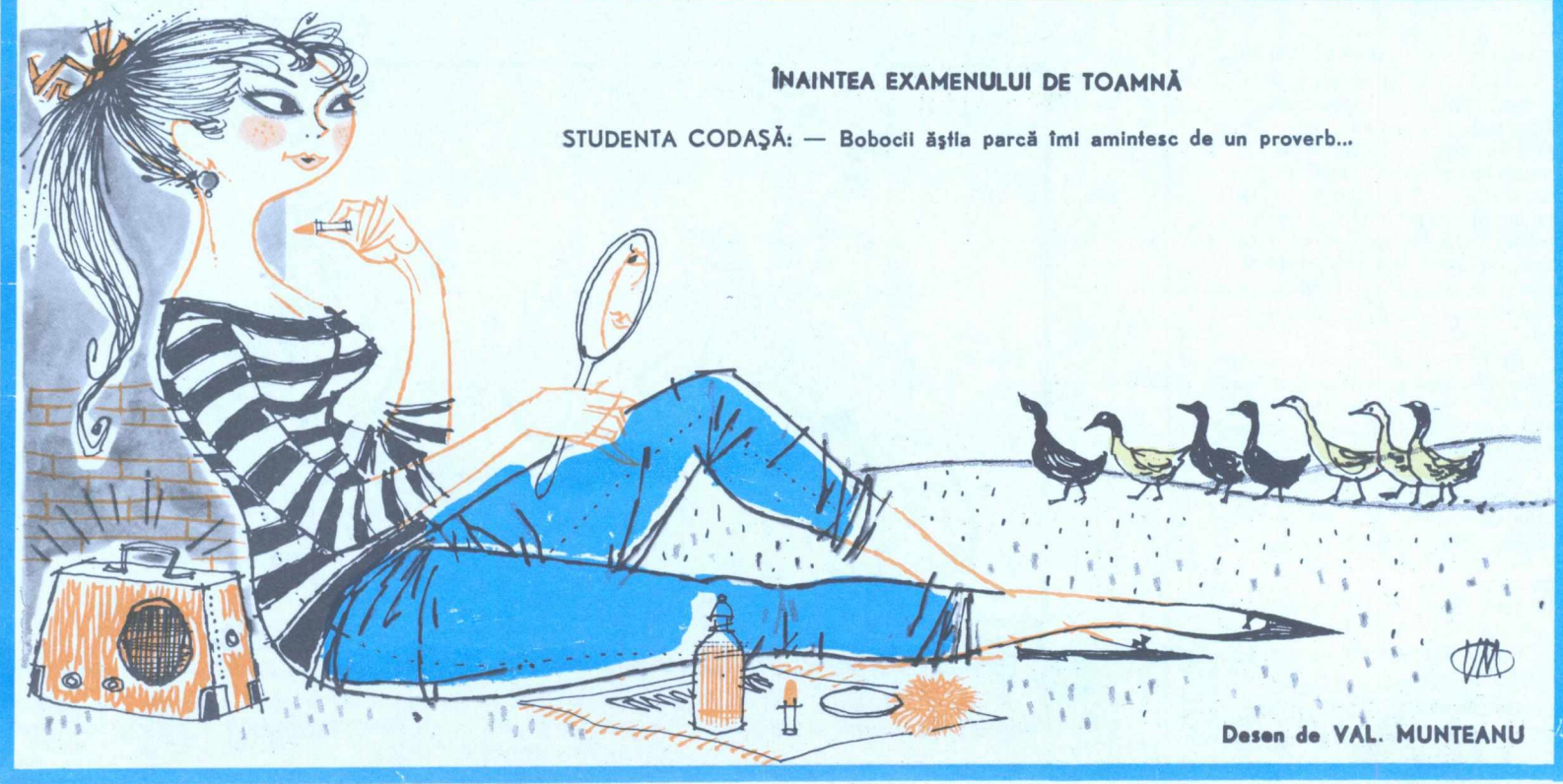
lipsi de la local cînd acesta e aglomerat, deoarece dispar scaunele din orchestră. Bucățile se vor executa în diferite aranjamente muzicale. În funcție de numărul consumatorilor, se permit și alte aranjamente. Așa, de pildă, dacă localul nu-i

n-are voce, se aranjează cu toboșarul ca să nu se mai audă nimic.

8. — Prezentul regulament va ieși din vigoare (sperăm) la acele localuri unde orchestra și solistul l-au aplicat pînă-n prezent, avînd note false în comportare.

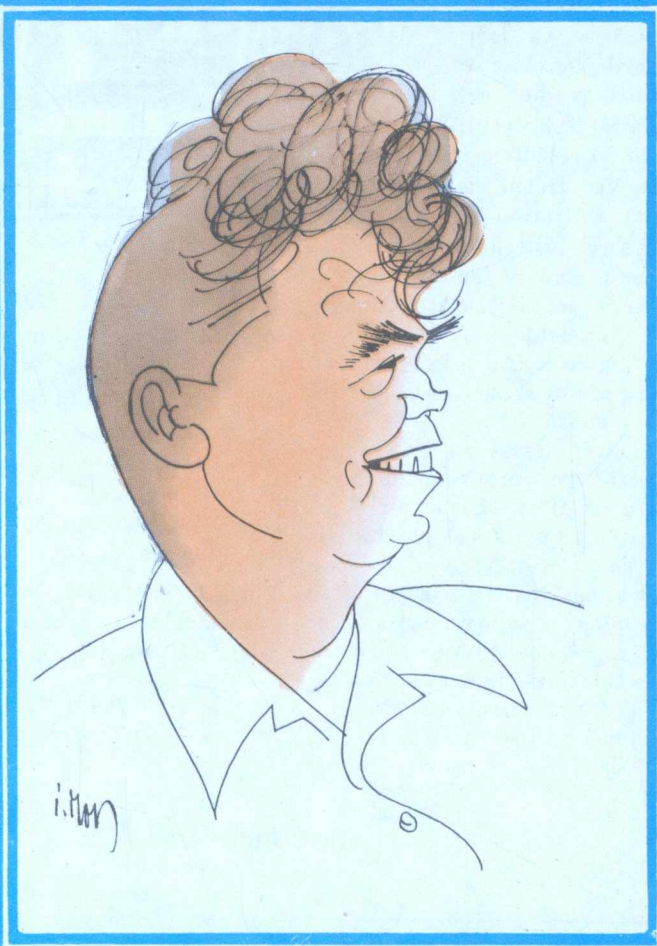
ÎNAINTEA EXAMENULUI DE TOAMNĂ

STUDENTA CODAȘĂ: — Bobocii ăștia parcă îmi amintesc de un proverb...

Desen de VAL. MUNTEANU

MEDALIONUL NOSTRU

PICTORUL D. S. SUSLOV

secretarul general al

Uniunii artiștilor plastici din U.R.S.S., care vizitează țara noastră

Desen de I. ROSS

LA CRAMĂ

Abia purtând povara ciorchinilor, în vie
Se-nșiruie spre cramă, alinați, aracii...
Prin arșițele verii s-au cocoșat, săracii,
De când tot poartă-n spate atîta bogăție!

Brusc, contenește larma de grauri și prigorii:
Un plop a dat de veste că a zărit în vale
Cărușele cu teacuri și cu butoaie goale...
Culegătorii, veseli, le-așină către padgorii.

Și mustul care-așteaptă cuminte-n zăcătoare,
Ca un șuvoi ce cade-n cascadă rubinie,
Se va aspri și apoi va fierbe de minie
Că stingherii de cercuri se află la strimtoare.

Budanele-adormite în hrube-ntunecouse
Par niște matahale din era terțiară.
Spinările boltite le-ajungi urcînd pe scară,
Rupînd păienjeniișul țesut ca niște plase.

— În butia aceasta se-ascunde un tezaur —
Ne spune călăuza-ntinzindu-ne stacana.
La Budapesta, vinul, ca și la Lubliana,
Și-a transformat buchetu-n „Medalie de aur”.

— Se vede cît de colo că e un vin ... de viță —
Zic, savurînd aroma, privindu-l la culoare.
Și e un tonic ăsta, că din vreo trei pahare
Vă garantez, prieteni, că ne-nărește ... crișă!

— Eu nu vreau să mă laud — ne spune cu antren
Amicul X, ce vara nu pleacă din birou —
Dar pot bea vin și-o vadră, fie că-i vechi sau nou...
... O fi și-așa. El toamna mereu e „pe teren”.

D. GALICEANU

Revista modei

Pentru persoanele (bărbați și femei) care țin să fie — în privința îmbrăcăminteii și a încălțăminteii — în pas cu moda, dăm mai jos două exemple de ceea ce se poartă și cum se poartă.

Taior cu două fuste

La Iași se poartă taioare. Din spirit de prevedere, taioarele se fac cu două fuste: cînd se șifonează una și e dată la călcat, să fie purtată cealaltă. Taioarele cu două fuste se comandă la unitatea de croitorie nr. 6 a cooperativei „Tehnica confecției”, unde clienta Nagy Mariana din Alea Sadoveanu nr. 51 este... purtată cu vorba timp de 84 de zile (adică — fără șase zile — trei luni!), apoi responsabilul unității, tovarășul Nistor Anton, pentru că se poartă așa cu clientela, e sancționat cu avertisment.

După aplicarea sancțiunii, personalul croitoriei se poartă cu clientela cum trebuie, lansînd o nouă... modă: lucru bun și la timp.

Conform acestei mode, taioarele cu două fuste nu se mai lucrează la trei rînduri... de amînări.

Sandale cusute

La Sibiu sînt foarte căutate sandalele de femei și de bărbați, produse de fabrica „Flacăra roșie” din București. Sînt căutate fiindcă sînt de calitate.

Dar, la un moment dat, unele sandale aveau cîte o „calitate” care... nu se căuta. De exemplu, la unele sandale bărbătești se... desprindeau cu multă ușurință fețele, iar la unele sandale de femei se desprindeau, cu aceeași ușurință, baretele. Or fi sandalele o încălțăminte ușoară, dar prea multă... ușurință nu le stă bine.

Aceste defecte sandaloase (rugăm, atenție, să nu iasă la tipar: scandaloase) au fost comunicate Urzicii, la timp, de către tovarășa corespondentă voluntară Mărginean Elena din Sibiu, iar Urzica le-a semnalat neîntîrziat fabricii producătoare.

Fabrica a răspuns urgent că sesizarea e justă și că a decis îmbunătățirea imediată a respectivelor modele de sandale prin „prelungirea ambelor barete pînă la brant, unde — de data aceasta — sînt cusute”. Rezultatul: sandale, nu numai elegante, ci și solide.

Faptul s-a aflat numaidecît și la Sibiu, și de atunci — cînd cetățenii (bărbați, femei sau copii) cer la magazin sandale, iar vânzătorul îi întreabă: de care doriți? — ei răspund prompt: din alea cusutele!

Și se vînd aceste sandale... cu sutele.

CRISTINA BALDEA

CRONICĂ DRAMATICĂ

MOTTO:... din păcate, uneori.

Spectacolul pe care l-am căzut
din banca doua, de pe locul patru,
afirm, în general, că mi-a plăcut
cu toate că sînt cronicar de teatru.
Ce fast! Cîtă lumină! Ce decor!
Ce lucitoare rochii și dantele!
Și-n actu-nții, ce suflu-noitor!
Au pus la două geamuri — trei perdele!
Aici rezidă punctul de vedere
după părerea mea, regizoral,
în urma căruia un teatru cere
o evidentă fugă de banal.
Ce admirabil cer stropit cu stele!
Și luna! Asta zic și eu că-i lună!
Și două replici, care nu sînt rele!
și gluma din tabloul trei — e bună!
Actorii-și știu pe dinafară rolul
și au jucat dramatic și cu haz.
Grozavă scenă aia cu pistolul
Cînd ăla se împușcă de necaz!
Dar sînt și lipsuri... Uite, nu pricep:
de ce-n final butoiul n-avea cep?
A! Școlărița aia e prea babă!
Și turcul, dacă-i ture, să poarte fes!
Așadar, piesa este foarte slabă!
.....
Și-n încheiere îi urez succes!

P. conf. AUREL STORIN

Dragi prieteni și colaboratori,

Degeaba vă legați de mine! Știu tot. Știu că invidia vă roade, știu că gelozia vă mănîncă și știu cît de rău vă pare că nu v-a venit vouă ideea să construim noua clădire anexă. Vă spun eu de ce nu v-a venit: pentru că nu v-a dat prin cap. Țasta e ghinionul vostru. Dar pe lîngă acest mare ghinion, voi aveți și un foarte mare noroc, datorită căruia lîngă voi în orice clipă mă aflu eu. Și mie, uite că mi-a dat prin cap să folosim minunata ocazie cînd ne-au sosit cele șapte războaie noi, ca să construim cu acest prilej un corp anexă, adică o hală nouă. Totdeauna trebuie să profiți de ocazii atunci cînd ele se ivesc. Eu profit de ocazie, de exemplu, cînd sosesc războaie noi. Fiecare cu profilul lui. Atunci, voi de ce vă amestecați? Să nu-mi spuneți nimic! Știu tot! Sînteți invidioși pentru că mie mi-a dat prin cap, primul, ideea să construim o hală nouă în care să încapă cele șapte războaie noi. Cum? V-a venit și vouă ideea că cele șapte războaie noi încap foarte bine în hala cea veche? Ridicol! Atunci ce mai punem în hala cea nouă? Ce fel de idee e asta, să stea războaiele noi în hala veche, iar hala nouă să stea goală?! Cum să n-o mai construim dacă am propus să punem războaiele înăuntru? Aha, e inutilă! De unde știți că e inutilă dacă nici măcar nu e gata? S-o facem, și dacă o fi inutilă îmi iau

angajamentul s-o dărim personal. Acumebine? Cum? V-am prins! De unde știți că o să fie inutilă hala cea nouă pentru că vor încape războaiele în hala cea veche și n-o să fie inutilă hala veche pentru că vor încape războaiele în hala nouă?

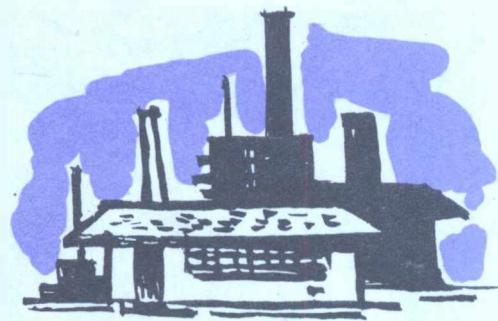
Ei, așa-i că v-am încuiat? Să nu vă supărați. Am profitat și eu de ocazie ca să vă dovedesc că n-aveți dreptate, dar eu am, și o să vedeți că e mult mai frumos să construiești o hală nouă decît să nu construiești nimic. Ce vorbă-i astacă num-amsfătuit cu nimeni? Dar acuma ce fac, decît că mă sfătuiesc cu voi, invidioșilor? Știu că proiectul este gata. Cum, cu cine m-am sfătuit înainte? Da' cu cine vreți să mă sfătuiesc? În

primul rînd, m-am sfătuit cu mine. Nu sînt eu șeful serviciului tehnic? Trebuie să țin cont de sfatul meu? Iar dacă trebuie de ce spuneți că nu m-am sfătuit ca să-mi puneți bețe în roate, invidioșilor? Ia vedeți, că dacă mă supăr nu mă mai sfătuiesc cu nimeni, și gata! Ce, Hanibal s-a sfătuit cu cineva cînd a trecut Alpii și a ajuns în valea Padului? Și dacă se sfătuia, credeți că nu mai ajungea în valea Padului? Sau te pomenești că Hanibal are voie să treacă Alpii cum îl taie capul, și eu n-am voie să ridic cum mă taie capul o clădire anexă?!

Așa-i că v-am încuiat a doua oară? Cu mine să nu vă puneți, că pierdeți. Știu ce-o să ziceți: că de ce să construiești cogeamitea hală pentru un fleac de șapte războaie?! Aici aveți dreptate, invidioșilor. Dar am și eu dreptate. Eu nici n-am propus să construim o hală pentru șapte războaie. Am propus pentru șaptesprezece. Pe urmă, va fi ușor să profitați de ocazie că avem șapte războaie într-o hală pentru șaptesprezece, și deci, să mai cereți încă zece. Dar dacă mă lăsați pe mine, eu, să știți, nu fac una ca asta. Nu mai cer încă zece războaie. Eu cer încă douăzeci, pentru că pe urmă o să profităm de ocazie că avem zece războaie în plus, așa că vom putea cere să construim încă un corp anexă pentru douăzeci de războaie. Așa că dacă nu-mi veți pune bețe

în roate și veți profita de ocazie că mă aveți pe mine lîngă voi, întreprinderea noastră se va mări, corpurile anexă se vor înmulți și nu veți mai priddi să alergați de la o clădire la alta. Va trebui neapărat înființată, pe lîngă serviciul tehnic, o secție care să centralizeze toată această alergătură. Totodată va fi și cazul să profităm de ocazie și să construim pentru sediul acestei secții o mică clădire anexă.

Ce face? Iarăși mi s-a respins proiectul pe care l-am elaborat pentru clădirea anexă? Ei bine, să știți că nu e totul pierdut. Să știți că în acest ceas, al doisprezecelea, mai există o salvare: să se respingă respingerea. Cum, de ce să se respingă? Ca să se aprobe proiectul. Cum, de ce să se aprobe? Ca să se construiască clădirea. Cum, de ce să se construiască? Ca

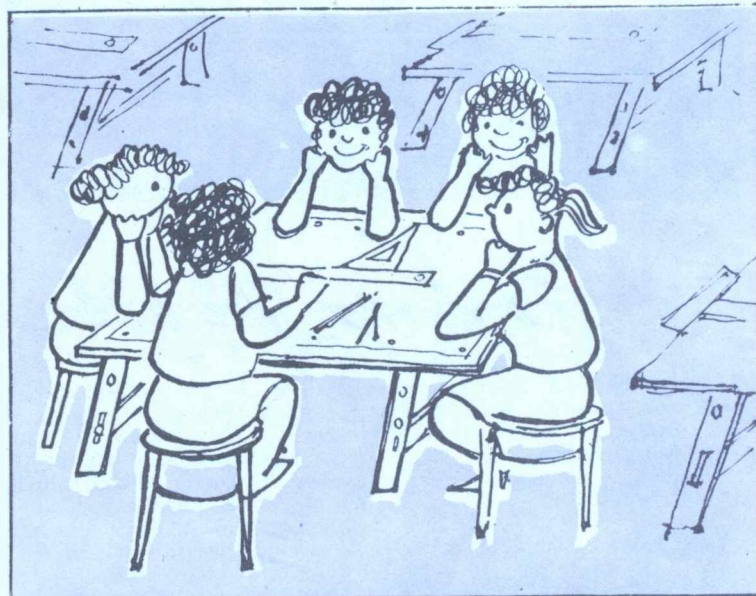
să se realizeze o idee frumoasă tovarăși! Ca să fim lăudați pentru inițiativă. Altfel să știți că eu, unul, nu mă mai amestec! De azi nu vă mai dau nici o idee. Cum, adică, o să profitați de ocazie că nu vă mai dau nici o idee? Treaba voastră! Pareă ce, atunci cînd v-am dat idei ați profitat de ocazie? O să mai vorbim noi de asta. Deocamdată am terminat, așa că profit de prilej și vă salut!

PAMFIL BOCANC

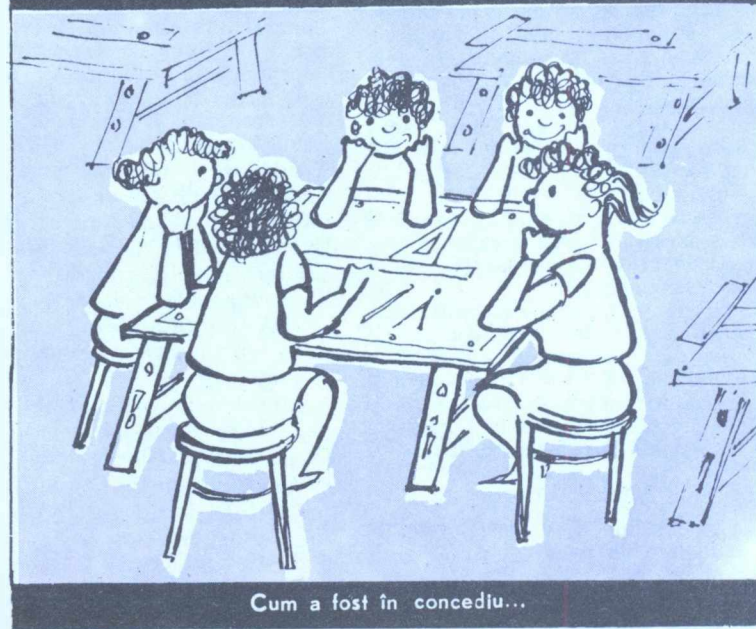
P. conf. VICTOR PIȚIGOI

DISCUȚII

Desen de P. ȘERBAN

Cum va fi în concediu...

Cum a fost în concediu...

*Eu îmi iubesc grozav de mult soția,
Ca pe un adorabil giuvaer
Expus la I.C.S. Bijuteria,
Deschisă de curînd, în cartier.*

*Îmi place însă foarte mult Mirela,
Și nici Rodica nu mă lasă rece.
Iar dacă o-ntîlnesc și pe Florela
Vă jur că nu o dau pe alte zece.*

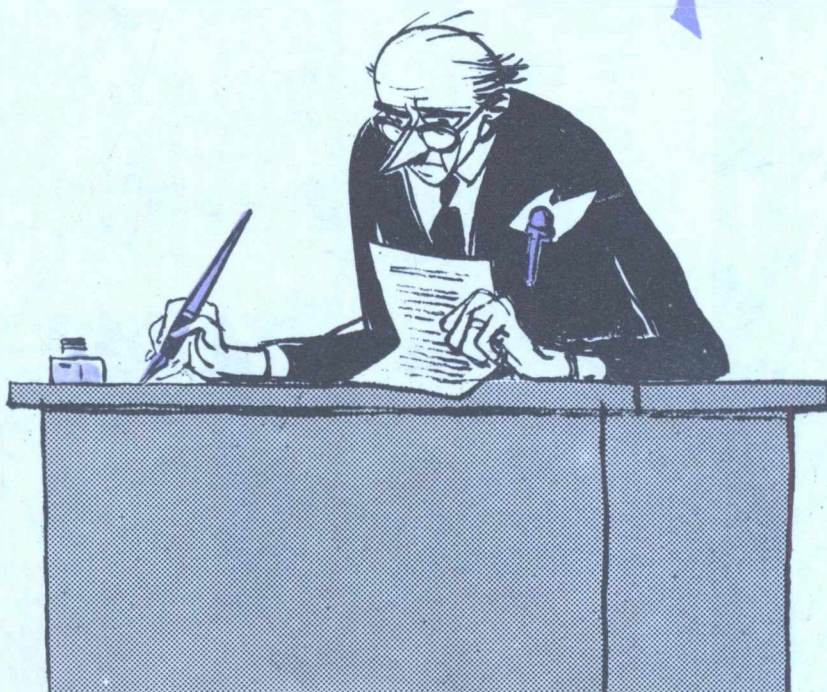
*Apoi am îndrăgit-o pe Marina
Și inima la Doina mi-a rămas.
Vai, credeți-mă, nu a mea e vina
Că și de Sanda m-am simțit atras.*

*Că mă gîndesc la ele nopți și zile
Sînt de înțeles aceste sentimente
Cînd fabricile noastre de textile
Produc atît de multe... sortimente!*

S.M. RUSU

Unele stilouri FLARO prezintă defecțiuni, rupîndu-se în dreptul rezervorului.

PE
CONCRET

— Iar se plînge un cumpărător de calitatea stilourilor noastre! Eu port un „Flaro” de trei ani și e în perfectă stare...

Desen de A. POCH

Epigrame

ȘI EPITAFURI

Responsabilului cu punctul alimentar al stației C.F.R. Coșlariu, unde curățenia și igiena lasă de dorit.

*Știu foarte bine cum stă cazul
La „Punctul tău alimentar”.
Observ că și-a pătat obrazul
Prezența punctului murdar.*

BOITOR GEORGE
— Com. Teiuș —

Unui barman.

*Apa cînd' se irosește,
Pentru el este un chin
Fiindcă dînsul o servește
Uneori, la preț... de vin.*

Unui boxer îngîmfat.

*I-am spus-o astăzi cu reproș:
— Tu ești boxer destul de bun!
Urci scările ca un „cocoș”,
Dar le cobori ca un... păun.*

S. LOVEANU

Unui critic

*Citește mult și-apreciază.
Sub orice critică... semnează.*

GEORGE CORBU

Unui dentist care lucrează brutal.

*Mi-a extras cu-atîta chin
O măsea de minte...
Epigrama i-o închin:
Dinte pentru... dintel!*

Cîntăreț (cu orice preț)

*Ca turist, în munți urcînd,
Văd că lesne se descurcă...
Este prima oară cînd
Și tenorul nostru... urcă!*

EPITAF

Unui netot

*Îmi explic de ce năpasta
L-a lovit atît de greu:
Cum dădea în gropi mereu,
A intrat și-n... groapa asta!*

SIG. HOROVITZ

— Iași —

CU SARE DE MARE

— Epigrame retrospective —

Unui medic, bun înotător

*Ai smuls din valuri, azi, pe-un oarecine;
Gest admirabil, demn de relevat,
Dar răsplătit măreț: pe-acesta-n fine,
Poți afirma cinstit că „l-ai salvat”.*

Intoarcerea chiulangiului

*Trăgînd băiatul zilnic aghioase,
Din zori pîn-la ivirea lui Crai-Nou,
Scîrbit, la-napoiere comentase:
„Nici n-am simțit că n-am fost la biroul...”*

Unui actor ambițios

*Văzu din prima zi, cu deprimarea
Dramatic rîvîșindu-i chipul pal,
Că pe această scenă numai marea
Acaparează rolul principal...*

Definiție

*Cum să-ți explic mai clar, la o adică,
Ce-i marea — fără vorbe prea adînci?
În orice caz, nu-i ciine — nici pisică —
Să-i lași pe plajă oase, cînd mîncîci...*

Poezia mării

*Îți plac ori nu poeții — scumpă Mare —
Cu unii dintre ei te-asemeni mult;
Și tu reciți un lung poem în care,
Înlocuiești ideea prin tumult...*

Sirena la modă

*Aidoma ca-n mit, cînd se desprinde
Cu grație, din spuma unui val,
La dînsa numai coada te surprinde,
Căci nu mai e de pește — ci de cal...*

C. ARCAȘU

Din zona dolarului

ÎN CÎTEVA RÎNDURI CARE TE PUN PE GÎNDURI

În Africa de Sud a apărut un proiect de lege intitulat: „asupra libertății publicațiilor și spectacolelor”, în care se arată că oricine are libertatea să publice un ziar sau să prezinte un spectacol, dacă conținutul respectiv nu este „indezirabil”. Firește, indezirabil pentru lege. Că, pentru public, cea mai indezirabilă e... legea!

La Paris, dansatoarea de varietate Sonia Silver a fost operată la abdomen. Operația a reușit de minune, iar după un timp pacienta, l-a dat în judecată pe chirurg, pretinzând un milion franci despăgubiri. Motivul? Cicatricea rămasă după operație a produs „devaluarea” pîntecului grațioasei dansatoare. Curtea a admis acțiunea obligîndu-l pe medic să plătească despăgubirile cerute. Interesant ce despăgubiri ar fi admis curtea, de exemplu, unui muncitor care și-a pierdut o mîină într-un accident de muncă?

După cum anunță ziarele, la Universitatea din Toronto (Canada) taxele școlare au fost mărite pînă la 650 dolari anual. În schimbul acestei sume unii ajung doctori, alții ingineri, alții avocați, iar foarte mulți ajung... șomeri.

a avut loc serbarea revelionului 1958. Cu acest prilej s-a decernat premiul literar al clubului, care se atribuie anual celui care popularizează cel mai frumos, într-un volum, deviza celor care nu se grăbesc. Premiul a fost conferit unei menajere, care a trimis la concurs un caiet alb, pe care a scris: „Îl voi scrie mîine”. Pînă în prezent, clubul nu a dovedit o utilitate practică. Deși ar fi fost util guvernului dacă membrii lui ar accepta să se prezinte la O.N.U. ca delegați americani în problema dezarmării!

La Saigon au fost arestați șase ziariști pentru că... n-au putut face dovadă că nu sînt comuniști. Ce e drept, nici poliția n-a putut face dovadă că sînt comuniști, așa că, neputîndu-se stabili nimic despre ei, au fost considerați... suspecti și băgați în închisoare.

Iată un paradox al presei în Vietnamul de Sud: ziarele apar, dar ziariștii dispar.

Recent, ducesa de Buccleug a reclamat că i s-a furat o bijuterie în valoare de 500 000 franci, în timpul unei recepții.

Pînă în prezent, Scotland Yard-ul nu a putut preciza cine-i hoțul: un duce, o ducesă,

ORA DE ÎNCHIDERE

Desen de A. LUCACI

OCCIDENTALĂ

Jimmy, sau, cum îi mai spun intimit, „Spaima cremelor de tort”, gangsterul cu ochi sașii, șeful bandei „Cap de mort”, a luat-o „la plimbare” pe Kay Britt, vechea-i colaboratoare, zisă „Fata cu cuțit”, ca în filmul în culori „Ai trădat, deci ai să mori!” Înfigînd pistolu-n coastă, după clasică metodă, azi la modă, a lui Sander's Mîină Moartă, autorul valoroasei cărți de artă „Sus omorul!” sau „Cadavrul fără gură”, publicată în vestita editură „Crima popularizată”, Jimmy, cam sentimental, îi șoptește: „Nu fi proastă, nu mai plinge. Am să te omor ușor, încît pînă la spital n-o să curgă strop de sînge! Doar nu-s ageamiu, mă știi, căci nu-mi scapă, orice-ar fi, nici chiar o emisiune de la televiziune, iar de-acolo — nu-i așa? — doar avem ce învăța!” Dar Kay Britt se întoarce-ncet spre el: „Spune-mi doar cu ce-am greșit ca să mă omori astfel?” „M-ai trădat!” „Jimmy, nu-i adevărat!” „Știi că de vreo săptămîină mergi cu Tommy Cap Pătrat mîină-n mîină. Kay, tu ești o ticăloasă!” „Jur că n-am ieșit din casă...” „Spune-mi unde-ai fost, Kay Britt, cînd am spart banca lui Yost de pe Alabama Street!” „Jimmy, n-am putut veni, știi c-aveam a doua zi teză

sînt, în sfîrșit, fericiți, pentru că și-au găsit casă: locuiesc în caroseria părăsită a unui automobil de cinci locuri. Noul lor apartament decapotabil are avantajul că nu necesită plata chiriei. Mai bine zis, are acest dezavantaj, deoarece cine nu plătește chiria se cheamă că e proprietar. Și dacă e proprietar trebuie să plătească... impozit. Problema se pune clar: declară că au locuință și plătesc impozit imobiliar, ori declară că au automobil și plătesc impozit vehicular. Au posibilitatea să aleagă. Ca să nu se spună că statul nu se îngrijește de cei lipsiți de locuință!

La Merchanvilla (statul New Jersey) s-a înființat de curînd „Clubul celor care nu se grăbesc”. De viza membrilor lui este: „Nu face astăzi ce poți lăsa pe mîine”. La 1 iunie curent, la sediul clubului

în mîini bune.

— Cum așa?

— Păi, era de față numai... lume bună!

O statistică publicată de ziarul elvețian „Voix Ouvrière” arată că 95% din populația Iranului nu știe carte. De unde se vede că în țara șahului cultura e făcută... mat!

La ușa țaranului italian Subiaco a bătut într-o zi un american. — „Ce doriți dv.?” — „Doresc ușa”. Și americanul a cumpărat ușa, operă de mare valoare, sculptată de un strămoș al țaranului în secolul al XVII-lea. De ce a luat-o americanul? Se vede că de multă vreme strîngea în America lucruri de artă. De ce i-a vîndut-o țaranul? Se vede că de multă vreme era... strîns cu ușa!

P. LUDMILA

.SILIȚI- DE ÎMPREJURĂRI

In Germania occidentală nu încetează fărâdelegile săvîrșite de militarii americani.

(ziarele)

— Ne iertați, Herr, dar noi, ca militari, nu avem voie să cerem nimic de la civili...

Desen de N. CLAUDIU

— Numai gîndindu-mă la dezarmare simt că-mi pierd... capul!

Desen de V. TIMOC

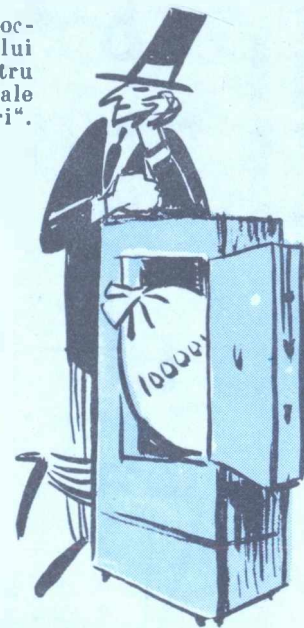
Explicație

Miliardarul american Nelson Rockefeller, guvernatorul statului New York, s-a pronunțat pentru „sporirea cheltuielilor militare ale S.U.A. cu trei miliarde dolari”.

(Ziarele)

Marele miliardar, alarmat îngrozitor că „bugetul militar” nu e... corespunzător, a cerut în gura mare, agresiv și indignat, o urgență majorare la capitolul vizat din bugetul S.U.A. „Cheltuieli de înarmare”.

Explicația nu-i grea. Nelson vînd. în mod legal, să-și creeze noi... profituri, nu se-ncurcă-n socoteli: în bugetu-i personal, toate-aceste cheltuieli figurează la... „Venituri”.

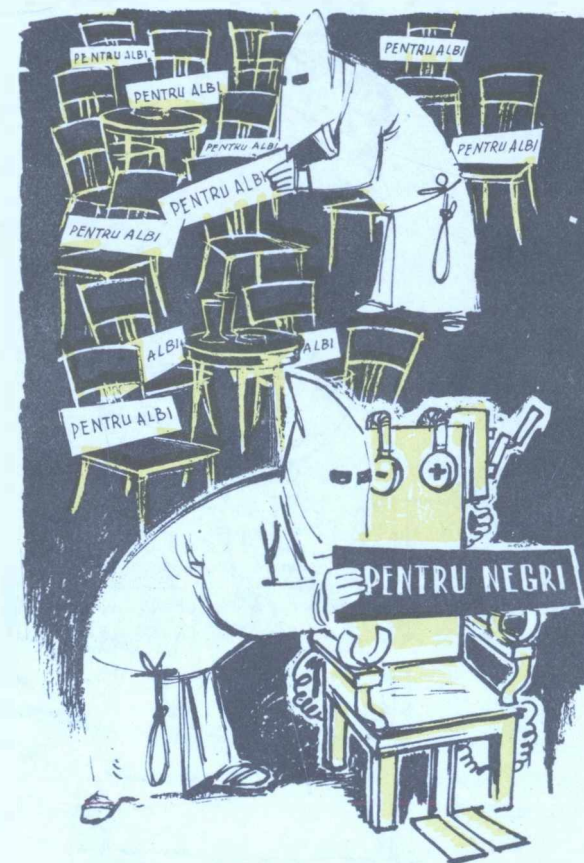

MIRCEA CODRESCU

și-ai lipsit
cînd a fost ucis Fritz Stolz,
barmanul de-aici din colț,
pe care l-am jefuit?”
„Jimmy, nu-i adevărat.
Tata, zău, nu m-a lăsat.
M-a certat, mi-a dat vreo două,
cică de la ora 9
fețele de vîrsta mea
trebuie să fie-n pat!”
„Deci, susții că n-ai trădat?
Bine, fie și așa!”
„Și a adăugat mai tare:
„Uite, Kay,
pentru astăzi e O.K.,
însă data viitoare
nu-mi mai scapi așa ușor,
te omor!”
Azi te iert, că-s plin de bani,
și fiindcă-am împlinit
15 ani.
De-aia nu te strîng cu ușa!”
Iar Kay Britt
și-a luat de jos păpușa
și-a fugit.

AL. STOIAN

In multe localuri publice din S.U.A. negrii nu au voie să ia toc pe scaun.

— Problema scaunelor în S.U.A. a fost rezolvată.

Desen de V. CRIVĂȚ

Desen de P. ADRIAN

— Dumitale îți recomandăm nămol: Face bine la șale!

Risipa de cărbuni

de ION PRIBEAGU

Vagoanele cu cărbuni expediate de către Exploatarea minieră Lupeni nu sînt descărcate în întregime de către beneficiari. Ca urmare, cărbunele rămase în vagoane este sustras de anumiți cetățeni și comercializat.

Valea Jiului rămîne,
Cu imensele-i domenii,
Bogătașa ce-nzestrează
Petrosanii și Lupenii.
De aceea pleacă zilnic
Sute de vagoane pline
Ce transportă mii de tone
De cărbuni către uzine.

E-o plăcere să vezi trenul
Șerpuind pe șine-albastre
Care duce înspre fabrici
Bogăția țării noastre.
Parcă vezi mineri în grupuri
Cum își străjuiesc comoara
Și trimit din fundul minei
Dragi mesagii-n toată țara!

Dar vagoanele sosite
În sectoarele-anunțate,
Cum ajung prin gări, în grabă,
Nu sînt bine descărcate.
Fie că din neglijență
Sau din grabă, nu se spune,
Că-n vagoane se mai lasă
Strături groase de cărbune...

Cînd se-napoiiază trenul,
Pe diverse linii tras
Șirul de vagoane „goale”
Face cite-un mic popas.
Și vin megieși cu roabe
Cu lopeți și teleuțe
Însușindu-și „rămășița”
În vreo 30 de căruțe...

Cum nu-i nimeni să-i întrebe
Ce hram poartă și ce vor,
Ei socot cărbunii-aceștia
Ca „proprietatea” lor.
Și-n această calitate,
Fără urmă de reproș,
Își vind marfa chiar în gară:
40 de lei un coș.

Dacă 800 de kile
Pierde un vagon pe drum,
La o mie de vagoane
Cum devine cazul, cum?
Întreprinderea cutare
Sau uzina ce „primește”
Cum de nu bagă de seamă
Că lipsește cit lipsește?

Nu-s avut obștească cărbunii?
Nu-s al minei rod bogat?
D-ai-a celorla cu musca
Pe căciuli le dau un șpat:
— Măturați vagonul bine
Și cu grijă, că apoi
Ar putea să se întimple
Să vă măture pe voi.

Victoria

Voiam de mult să stau de vorbă cu Vasile Ungureanu, medicul cel tînăr de la dispensarul din comuna vecină și deputat în sfatul popular. Colectiva lor nu-i la înălțimea celor din raion. Auzisem despre doctor că-i grozav, inimos tare, și că... așa și pe dincolo. După ce m-am rănit la picior, soră-mea, Ana, nu mi-a mai dat pace:

— Du-te, Victoria! Ai cel mai bun prilej! Poți vorbi cu el și altele, fără să se bage de seamă unde vrei să bați.

Am și pornit. Am ocultat pe la coada bălții care desparte colectivele noastre și am ajuns la dispensar.

— Tovarășul doctor se spală să plece la sfat, că s-au terminat consultațiile — spune sora.

— Roagă-l să se șteargă și să mă consulte și pe mine!

— M-am șters! Care-i necazul? — întreabă, zîmbind. A, dumneata erai? — se miră cînd mă văzu. Sînteți tovarășa Cecilia Dinulescu, învățătoarea. Da?

— Nu! Sînt Victoria Costea, îngrijitoarea.

— Nu face nimic. Pofțiți. Piciorul acesta vă doare? Mda. E o rană frumoasă. Vreau să spun că se vindecă ușor cu o îngrijire atentă. Am să vă fac o incizie mică așa să nu rămînă semn. Ar fi păcat pentru un picior ca acesta!

— Lăsați! Mai bine spuneți-mi, aveți și o altă încăpere mai frumoasă?

— Nu, da' de ce?

— La noi la colectivă o să se filmeze. Cred că o să vie și la dumneavoastră.

— Nu ne trebuie! N-avem nevoie! Sîntem modești.

— Au ei nevoie. Sector zootehnic avem și noi, dar aveți și dv.; grădinărie, la fel, colectivele noastre sînt ca două surori. De aceea, alături de una bună, a noastră, vor să filmeze și una mai așa, a voastră, apoi să analizeze cauzele rămîinerii în urmă — zic, și mă îndrept spre ușă.

— Ia stai, tovarășă! Tovarășă Victoria, cînd mai vii?

— Nu mai vin, mulțumesc! O să mă pansez singură.

După ce am plecat eu, la colectiva vecină a început o fierbere grozavă. Tovarășul doctor Vasile Ungureanu a început să vie regulat să mă panseze. Inimos, nevoie mare!

— Merge frumos rana. Nu va rămîne nici un semn — mă asigură el.

— Dar colectiva dv. cum merge?

— Întreb, că sînteți și deputat și trebuie să știți.

— Să vezi. Președintele nostru, tovarășul Nicu Grigore, a intrat la păreri. Nu l-am văzut niciodată atît de activ. Sectorul nostru zootehnic a început să înflorească. Dar avem mare necaz cu rîmătorii.

— Cum așa?

— Sînt nedisciplinați. Ce-i drept, i-a învățat să stea frumos, la rînd, așa cum se stă la filmat, dar scapă din cînd în cînd la mlaștină și se fac... ca porcii. „Ce mă fac! Ce mă fac! Dacă pică acuma ăia cu filmul!” — se tînguie bietul președinte. Rîmătorii au atitudine neprietenoasă față de igienă. În cele din urmă au hotărît să amenajeze

balta. Altă soluție nu s-a putut găsi. „Pe locul ăsta o să facem o rezărie!” — a anunțat președintele. Și oamenii s-au bucurat. Te țin eu în curent, cînd oi mai veni la pansat.

— Nu mai e nevoie, sînt aproape vindecată.

— Nu se poate, e păcat să rămînă semn! — stăruie doctorul.

Ca să scutesc omul de atîta grijă, vorbesc cu soră-mea, Ana. Ne-am născut gemene și semănăm ca două picături de apă. Cînd a venit doctorul, intră ea, legată la picior ca și mine. Știu că nu-i frumos, dar m-am uitat pe gaura cheii.

— Ei, ce mai face frumoasa noastră? Să vedem rana!

— Pofțiți! Mi-a trecut complet. Nici nu se mai cunoaște.

— Formidabil! E un caz extraordinar! Nici un fel de urmă! Voi face o comunicare la Academie! E un caz unic în medicină!

— Nu-i de mirare. Dragostea pe care ați pus-o în munca dv. nu putea duce la alte rezultate — spune soră-mea cu multă seriozitate. Dar cu comunicarea să nu vă grăbiți.

Peste cîteva zile, președintele vecin, Nicu Grigore, veni la noi să se intereseze cînd sosesc cei cu filmul.

— Te pomenești că tocmai acum, cînd ne-am pus la punct ca și voi, n-or să ne mai filmeze — zice el.

— De ce nu? — ia cuvîntul președintele nostru. O să-i schimb doar titlul. De pildă, așa: „Toate gospodăriile colective, la nivelul celor fruntașe”.

Atunci apărui și doctorul! Cînd ne văzu pe amîndouă, adică pe mine și pe soră-mea, Ana, zise:

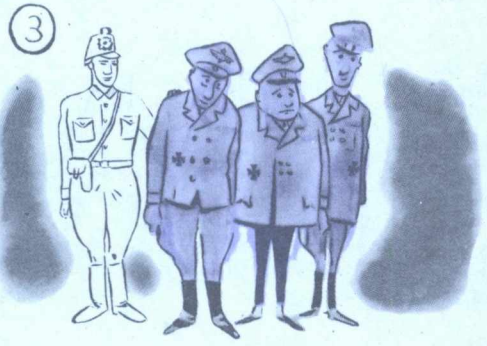
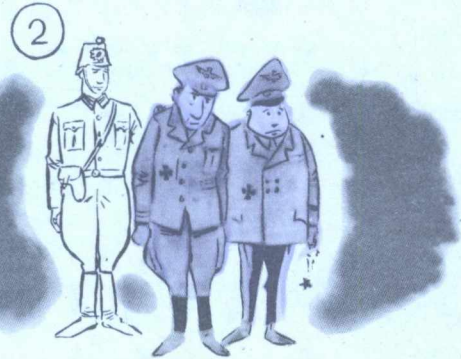
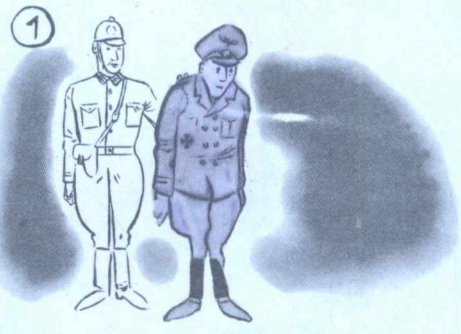
— Bănuiesc ceva!

— Știu — răspunde soră-mea. Bănuți că rana a rămas deschisă. Trebuie să aflați însă la care din noi.

VASILE FULGEANU

Ludas Matyi

Pun mîna pe foștii generali hitleriști

Desen de TONCZ TIBOR

PRIETENELE

Soția mea îmi povestește deseori despre prietenele ei. În felul acesta am reținut o cantitate uriașă de întâmplări și convorbiri. Îmi amintesc destul de bine de toate amănuntele — numai cu numele persoanelor mi-e mai greu, că le încure totdeauna.

— ...și află, dragă, că Olga — știi care e Olga! — și se uită la mine așteptînd.

Eu trebuie să răspund imediat, că altfel nu continuă, ceea ce de fapt nu ar fi nici o nenorocire.

— Aia înaltă și elegantă care, de trei ani, umblă cu Jenó?...
— Nu, dragă, e mică și neglijentă și, după două săptămîni, a rupt relațiile cu Gabor. Nici nu ești atent la ce-ți povestesc!

— Ba da, sînt foarte atent, numai că am confundat-o. Nu te supăra. Aha, Olga, da, da... o știu!

— Ei bine, această persoană nesuferită i-a răspuns lui Lili...

— Care Lili? Nu-i aia pe care soțul n-a mai vrut s-o lase la serviciu și de aceea s-a întors la maică-sa vitregă, unde fiind pusă serios la muncă a revenit la bărbatu-său?

— Nicidecum, aia e Rozi. Doar ți-am povestit de două ori săptămîna asta pătania ei. Nu face să-ți mai spun nimic!...

În sfîrșit, de cîtva timp am găsit metoda prin care să pot scăpa cu fața curată. Și de atunci întotdeauna mă descurc excelent.

De cîte ori se oprește din vorbă, întrebîndu-mă:

— Știi care e Juli (Klari, Maria, Nora, Lenke, Ița etc.)?

Eu răspund imediat:

— Știu, aia nesuferită!

— Exact!

Și ea, mulțumită, îmi povestește mai departe.

(d-i)

COPIL MINUNE

— Mamă, dacă nu am voie să mă joc cu copiii lui Covaci, pot să-i bat?

Desen de TOROK IANOS

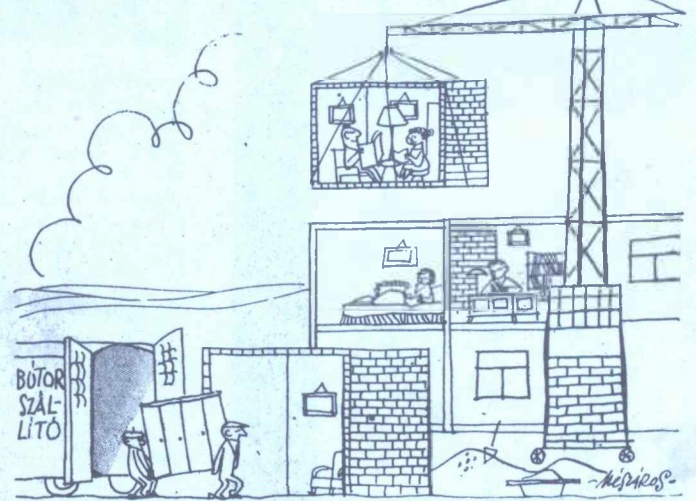
PERSPECTIVE ÎNDEPĂRTATE

— Tată, dă-mi un pol. Cînd mă fac mare ți-l dau înapoi.

Desen de GIS

Desen de MEZAROS ANDRÁS

Gradul cel mai înalt de folosire a prefabricatelor.

Pastel în amurg

Revenit din toropeală
Sub un duș reconfortant,
Cată omul cu migală
Să se facă elegant.
Ține-n orele de-odihnă,
Ca un bun bucureștean,
Prin oraș să-și facă-n tihnă
Turul lui cotidian.

... Și în scurtă vreme, strada,
Cu asfaltul răcorit,
Găzduiește promenada
Celor mulți care-au „ieșit“.

E o mare-nvolburată
De talazuri omenеști,
O Romartă etalată
Pe-un fragment de București.

La un colț se-opresc s-admire
Trecătorii, rînd pe rînd,
Un „palat“ în devenire
Răsărit nici nu știi cînd.

Act final al măiestriei,
Cade-ncet în acest loc
Feregeaua schelăriei
De pe fața unui bloc.

Claxonînd, dar nu prea tare
Dimpotrivă, chiar discret,
Un șir lung de-autocare
Vine-ncet dinspre Bufet.

Și pe străzile-noonite
De-autentici urbanіști
Se revarsă, înfrățite,
Continente de turiști.

La Romarta de pe Cale
Zăbovesc pe rînd, la geam,
Domnișoara X din Halle,
Domnul Z din Rotterdam.

Grav, făcînd pe curtezanul,
În bătrînul Cișmigiu
Capătă bucureșteanul
Calități de barcagiu.

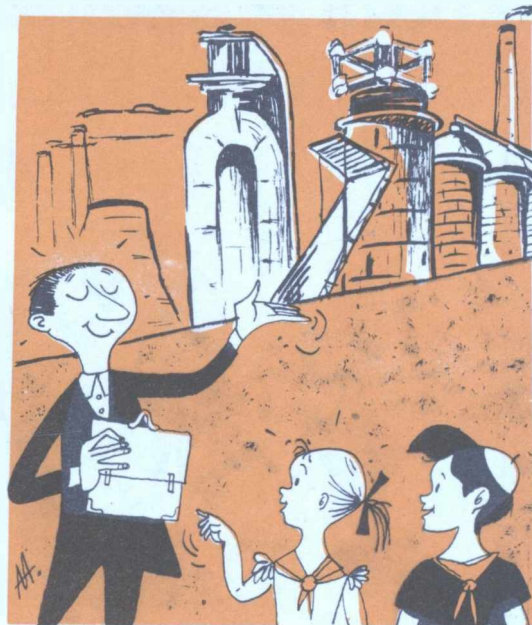
Din grădinile de vară
Cu suav parfîm de tei
Trotuaru-l împresoară
Cald miros de mititei.

Și-un arcuș cu-o măiestrie
De renume mondial
Modulează-o „Ciocîrlie“
Cu vibrații de cristal...

IGOR BLOCK

Pionierii au dat țării tone de fier vechi

ÎN FAȚA FURNALULUI

— Ce este acolo, copii, știți?
— Institut de geriatrie, tov. profesori
— ?!?!
— Da, fiindcă din fier vechi se vor fabrica
fractoare noi!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

PUBLICITATE AGRICOLĂ

„Inovații“

G.A.S. Strunga (raionul Tg. Frumos) face cunoscut pe această cale că la tabăra de vară vacile au băut apă din niște băltoace, cu toate că în imediata apropiere a taberei sînt izvoare de apă curată. Cu această ocazie s-a observat că vacile beau cu ușurință apă nepotabilă și că gospodăria a realizat astfel o însemnată parte din eventualul plan de secare a băltoacelor respective. Pentru acest motiv ne crește inima de bucurie văzînd că vacile noastre de lapte sînt bune și la... asanări.

„Precizări“

Nu corespunde realității știrea că la G.A.S. Strunga nu se dă vițelilor toată rația de lapte ce li se cuvine, întrucît pînă în

prezent gospodăria n-a primit din partea acestora nici o... reclamație scrisă.

De aceea rugăm să se rețină doar că vițeei, chiar dacă sînt slabi, nu însemnează că sînt într-o situație disperată. Sînt tineri și au înaintea lor toată viața... care depinde de noi.

„Oferte, distracții“

Mari cantități de chefuri oferă amatorilor Stănescu Petre, director la G.A.S. Niculițel (raionul Tulcea) și prim-coordonator de petreceri în incinta gospodăriei. Rugăm pe cei interesați să se adreseze cu încredere și cît mai urgent, deoarece — foarte curînd, Stănescu Petre va fi obligat să renunțe la asemenea activitate, organizînd, în sfîrșit un... chef de adio... chefuri.

DAN MANOLESCU

P L Î N G E R E

Subsemnatul, Gigel Codița, fiind în mod abuziv declarat repetent și nefiind de loc vinovat, fac următoarea plîngere:

Am eu vreo vină dacă cu media 4 nuse trece clasa?... Nu! Dar cine este vinovat?... Tov. profesor, pentru că el mi-a pus nota, dat fiindcă, precum știți și dv., profesorul mai are și această misiune, complet nepotrivită lui, de a pune note. După mine, această misiune trebuie neapărat încredințată elevului. Atunci și profesorul va fi mulțumit, dar și mai mulțumit va fi elevul. Așa după cum fiecare om își scrie soarta singur, tot așa fiecare elev trebuie să-și scrie singur nota.

Anul trecut am fost declarat repetent pentru prima oară. Ei, ce mi-am spus: un om are voie să greșescă, căci omul e aidoma unui verb „perfect“, „mai mult ca perfect“, sau „imperfect“, așa cum am fost eu la examen.

De aceea trimit această plîngere care tînde să vă dovedească că am fost lăsat repetent pe nedrept, că n-am nici o vină, nici un amestec, vorba ceea, „nici în clin, nici în mîncă“ în treaba asta. Sînt nevinovat, cum a recunos-

cut chiar și tov. profesor de istorie, cînd mi-a spus cu gura lui: „Tu ești complet nevinovat la istorie“.

Așadar, din cele expuse mai sus cred că v-ați convins că n-am avut nici un amestec.

Eu am fost înțelegător și i-am făcut plăcerea să rămîn o dată repetent, pentru că ce mi-am zis: „are omul o plăcere să mă vadă repetent, de ce să-i stric plăcerea pentru atîta lucru?“ Dar văd că se întrece cu gluma, pentru că dumnealui după fiecare sesiune se gîndește numai la plăcerile sale...

Aceasta fiind situația, m-am grăbit să v-o expun dv., tovarășe director, ca la rîndul dv. să dispuneți să se ia măsuri de îndreptare a notelor, fiindcă profesorii trebuie să colaboreze cu elevii. Eu, de pildă, dacă vin cu un 4, nu-i mare lucru să vină și tov. profesor cu un 2. Total 6, adică nota de trecere...

Cu stimă,
GIGEL CODIȚA
elev în clasa (depinde de dv.)
Pt. conf H. STICO
elev clasa a X-a

— Imi dați voie. Mitea, contabil exSPERT...
Desen de M. CAPĂȚĂ

— Și tăticul vostru unde lucrează?
— La „Iipizări“.
Desen de L. LIVADARU

Autocamionul îndrăgostit

— file dintr-un jurnal de bord —

13.X.59. — Ura! Plec în concediu! Voi părăsi pentru o lună-două Clujul meu drag. Intru în RK (reparație generală) la IRA 4 Iași (Întreprinderea de reparații auto). Simt că-mi vibrează motorul de emoție.

7.XII.59. — Ce păcat că mi-a expirat concediul. Mai ales că între timp mi s-a întâmplat un lucru nemaipomenit: mi s-au aprins bujiile după o mașinuță turism cu patru locuri, superbă, albastră. De cum am văzut-o, am simțit niște fiori la carburator de-mi venea să-i sărut pneurile. Cred că nici eu nu i-am fost indiferent, deși sînt un simplu autocamion nr. 25 692 Cluj. S-o fi emoționat de tonajul meu respectabil?

8.XII.59. — Azi, după ce m-am despărțit de ea, părăsind atelierul IRA 4 Iași cu durere în motor, nici n-apucasem să ies din regiune (ajunsesem pe la Strunga) că deodată m-am oprit. Motorul nu mai pornea din lipsă de compresie și nu mai funcționau acumulatorul, cutia de viteze, pinionul de atac etc. Să fi fost oare de vină durerea

despărțirii? O, dragoste, necunoscute-ți sînt autostrăzile...

... Iată-mă, dar, din nou la IRA 4 Iași, lângă iubita mea albastră ca cerul, cu patru locuri.

8.I.1960. — Au venit doi delegați de la Cluj să mă ia acasă. Ah! A fost atît de frumos! Cînd mi-am luat rămas bun de la ea am roșit. Nu știu dacă am roșit numai pentru mine sau și pentru tehnicienii de la IRA 4 Iași...

27.I.1960. — Cine și-ar fi putut imagina că dragostea poate avea asemenea consecințe catastrofale? Nici n-am apucat să străbat 1 500 km și am căzut iarăși cu radiatorul înfundat, culasa spartă, plus simptomele de la Strunga. Ah, de m-ar trimite înapoi la Iași lângă iubita mea.

28.I.1960. — Speranța-mi fu zădărnice. IRA 4 Iași a telegrafiat unității mele, Secției de poduri C.F.R. Cluj, să fiu internat la IRA 5 Cluj pentru reparație.

29.I.1960. — Din nou speranțe. IRA 5 Cluj n-a primit nici o comunicare de la IRA 4 Iași. Și chiar dacă ar fi primit, n-are piese de schimb pentru un camion de talia mea (după cum și șoferul meu care poartă pantofi 46 se plînge că nu găsește ciorapi pe măsura lui). Deci, pînă una alta intru în garaj pentru odihnă și reverie. Mă voi gândi mereu la tine, o iubita mea albastră ca cerul!

26.II.1960. — O veste proastă: IRA 4 Iași a telegrafiat să fiu introdus la IRA 5 Cluj pentru remedierea defectelor. Deci, nu o voi mai revedea, pe ea.

27.II.1960. — O veste bună: IRA 5 Cluj nu vrea să mă primească în reparație pe motiv că ar fi fost depășit nu știu ce termen pentru introducerea sesizării căderii mele. Mă rog, niște birocratismе din care nu pricep mare lucru. Să-mi fie dat oare să revăd Iașul și iubita?

28.IV.1960. — Visurile mi s-au spulberat definitiv. Între timp, au mai fost schimbate niște telegrame între Iași, Cluj și București și, în sfîrșit, IRA 5 Cluj m-a reparat. Și cînd te gîndești că romanul meu de amor nici n-ar fi existat dacă n-aș fi fost repartizat la Iași, cu ajutorul celor de la minister.

Acuma lucrez de zor ca să recuperez timpul pierdut în trimestrul I, cînd din cauza mea nu s-a îndeplinit planul de transport și nici coeficientul de utilizare a parcului de mașini.

Deci, am redevenit un autocamion serios.

Adio, voi visuri romantice din era penelor de motor și a reparațiilor ireparabile!

Adio voi, cei 18 000 lei încasați de IRA 4 Iași pentru o reparație ce mi-a prilejuit cea mai tulburătoare pasiune din viața mea!...

Adio tu, iubita mea albastră ca cerul, cu patru locuri!...

Dialog

Atunci cînd zgomotele de pe terasă au fost acoperite de acordurile unui tango, El s-a îndreptat glonț către EA:

— Dansați?...
— Cu plăcere...

Un pas, încă unul, apoi mișcările se împletesc armonios cu melodia.

EL: Ce frumoase sînt serile aici, la Eforie... E minunat și e așa de bine să fii tînăr, să... să n-ai obliga... obligații... Hi, hi, hi... E tare bine. Ce părere aveți?

EA: Sînt și obligații care îți fac plăcere...

EL: Sigur. Obligațiile câștigătoare C.E.C....

EA: Sînteți o fire veselă.

EL: Mulțumesc. Și dv. sînteți o fire foarte... adică o fată foarte drăguță. Și sînt convins că v-am mai văzut undeva!

EA: M-ați văzut ieri la „Telefoane”. Am intrat după convorbirea dv. în aceeași cabină.

EL: Exact. Cum de nu mi-am amintit? Ați cerut tot Bucureștiu. Desigur, sînteți bucureșteancă. Ce coincidență! Imi pare așa de bine...

EA: Coincidență, într-adevăr... Imi amintesc că, fără să vreau, am auzit și cîteva crîmpeie din convorbirea dv. telefonică.

EL: Sînt pierdut...

EA: Poftim?

EL: Mă bucur! Inseamnă că v-am reținut atenția. Am dat un telefon la București și am vorbit cu...

EA: Sanda! Pronunțați mereu acest nume...

EL: Cu Sanda? Care Sanda? Aaa, sigur, cu Sanda. Sanda, nepoțica mea. O fetiță mică, mică...

EA: Îi promiteați solemn să fiți cumițe și să-i aduceți o sticlufă de Chat-Noir.

EL: Îi promiteam eu? Chat-Noir? Da, da, da. Știi, ei îi plac pisicile negre și...

EA: Și urmează să-i cumpărați o pisică la flacon.

EL: Ei, n-o luați chiar așa. O să se joace cu sticlufă, știți cum sînt copiii... Ce ziceți despre tangoul acesta frumos?... Și mîinile noastre împreunate în dans parcă sînt o...

EA: O dunguliță. Mi se pare că aveți o dunguliță albă pe degetul inelar de la mîna stîngă!

EL: Eu? De unde?

EA: Da, da. E vizibilă.

EL: Nu se poate...

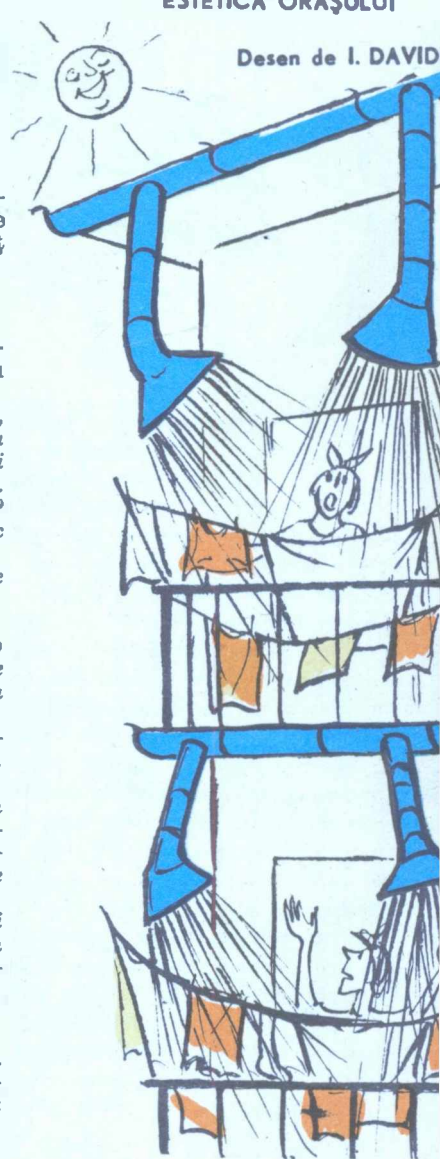
Și, totuși, parcă ar fi. Dar nu. Adică este un pic. De la ce-o fi? Ah! Am uitat. Este din naștere. Dunga asta de pe deget și o aluniță pe gît. Așa m-am născut eu. Cu dungă... Dar de ce tăceți?

EA: Mă gîndeam că semănați cu cineva despre care mi s-a mai vorbit.

EL: Și cum vi s-a vorbit? De bine?...
EA: Mi s-a vorbit foarte frumos.

EL: Ce coincidență fericită!

EA: Curios! Țin minte că ați intrat în cabină cînd s-a anunțat

Dispozitiv împotriva gospodinelor usucă rufe în balcoane.

42.70.16 — București — cabina 4. Sînt convinsă că o colegă a mea de birou — Sanda Trițan — are același număr de telefon.

EL: Ea e!

EA: Cine? Nepoțica?

EL: Păi cine altcineva? Nepoțica.

EA: Păi, nepoțica, fetița aia mică, mică, este în cîmpul muncii?

EL: Este! Adică nu este! O fi... Sau...

EA: Totuși nu cred că este vorba de colega mea. Ea îmi spunea că are un bărbat tare cumsecade și, în special, foarte serios.

EL: Cine-i serios?

EA: Bărbatul Sandei.

EL: Atunci nu-i vorba de ea...

Brrr! Și ce frig s-a lăsat.

EA: Frig? De loc! Este o seară splendidă. Ce frumoase sînt serile aici, la Eforie. Și tangoul acesta...

EL: Să știți că o să plouă.

EA: Dar e senin!

EL: Aș! S-a înnourat. Și tangoul ăsta plicicos...

EA: Atunci nu mai dansăm...

EL: Păi de ce să mai dansăm? În orice caz, vă mulțumesc.

EA: Pentru ce?

EL: ... Pentru... tango! După care, El s-a depărtat glonț de EA.

TAN-GO!
Pt. conf. DAN
GR. MIHAESCU

"PENTRU
PUȚIN"

Gică, vînzătorul,
E un om stilat,
Deservind clienții-n
Mod civilizată.
— Mulțumesc! îi spune
Cîte-un citadin.
Dînsul: — Cu plăcere
Și pentru puțin!
Ca să fiu om sincer,
Prin purtarea sa
Gică, vînzătorul,
Cîntar mă depășea:
Eu primeam pachetul
Mulțumind blajin,
El zicea, zîmbindu-mi:
— Vai, pentru puțin!
Da'ce-mi vine-o dată
Și mă-ndrept domol
Spre cîntarul care-i
Pus pentru control;
Și spre-a mea uimire
Văd la pachetel
Douăzeci de grame...
Lipsă la apel!
Vezi, avea dreptate
Marele rechin
Cînd spunea într-una
Că... pentru puțin!

VALERIU FILIMON

P. conf. ANDREI BART

Visul mei nopți de vară

Ascultînd îndemnul fanteziei mele,
Intr-o noapte caldă am pornit spre stele.
Nu numai cu gîndul, cum se-ntîmplă des,
Ci cu astronava: „Univers-Expres”.
Prind din zbor fragmente dintr-un dialog
Între o sportivă și-un sportiv „en vogue”:
— „Stai tot pe Uranus?” — „Nu, stau pe Cometa!”
— „Mergi cu Carul Mare?” — „Nu..., cu bicicleta!”
— „Pari cam tras la față”. — „Da, sînt cam mahmur,
Am făcut-o lată, ieri, pe la Mercur”.
Îmi observ vecinii: vizavi de mine,
Mă privește critic o codană „bine”.
Dar curînd privirea-i zboară mai departe.
Spre un tînăr care s-a urcat din Marte.
Îl privește țintă. El, cum o zărește,
Se și vîră-n vorbă cît ai zice pește
Și-i vorbește-n șoaptă. Eu o sorb cu ochii,
Îi admir profilul și croiala rochii.
Vine controlorul, robot electronic:
Are ochi magnetici, glas magnetofonic,
Cavernos, de parcă ar ieși din groapă,
Și cerînd biletul, i se-nchide-o pleoapă.
Tînărul din Marte se zbirli puțin,
— „Dar ce crezi, amice, că merg clandestin?”
Cînd mi-l cere mie, îl previn prudent:
— „Sînt reporter cosmic, cu abonament!”
— „Pentru ce distanță?” — „Șapte galaxii”,
Și-i strecor în palmă cîteva hîrtii.
Dintr-o astrogară urcă tacticos
O ființă mare, lată, un colos.
Jupiter, superbul! Poartă drept toiag
Trăsnetul de flăcări, orbitor zigzag...
Repede-ncid ochii, string cît pot din pleoape
Să-mi salvez vederea, dar aud pe-aproape
Glasul lui de tunet: „Uite, dobitocul,
Face pe-adormitul ca să nu-mi dea locul!”
Tac și-nghit eroic groaznicul afront,
Însă simt deodată că-mi trîntește-un ghiont
Și se-aude-o voce, ca un vag ecou:
— „Scoal’!, torăreșele! Sîntem la depou!”

BĂDĂNAC VIRGIL
Craiova

— Ce faci, nene? M-ai tăiat!
— Vedeți? Și spuneți că nu tale...

Desen de ANTONESCU-CĂRĂBUȘ

— Dați-mi, vă rog, un litru de lapte de vacă!
— Dar ai o oală prea mică.
— Atunci, dați-mi un litru de lapte de capră!

Desen de A. HAION — elev —

SCRISOARE RECOMANDATĂ

Prezenta scrisoare, dragă Urzico, și-o trimit recomandată, deoarece cred că numai așa se cuvine să expediez o scrisoare în care vreau să laud o unitate comercială care e foarte... recomandată. Vorbesc de ospătăria T.A.P.L. din Suceava. E recomandată acum ca un local foarte curat. Spun „acum”, fiindcă știi și tu că n-a fost așa totdeauna.

Mă aflu chiar la T.A.P.L. Suceava, cînd a sosit acolo sesizarea ta despre lipsa de curățenie a paharelor, tacimurilor și fețelor de mese de la acea ospătărie. Să fi văzut ce s-a-ncruntat tovarășul director al trustului cînd a citit scrisoarea!

Dar și mai frumos a fost ce-a urmat: prin ce împrejurare s-a ales ospătăria și cu un rînd-nou de fețe de mese! A fost așa: cînd s-a aflat la trust că la acea ospătărie nici nu sînt destule fețe de mese, tovarășul director al trustului s-a făcut întîi... fețe-fețe, după aceea s-a făcut... fețe de mese, apoi a înzestrat cu ele ospătăria. Așa a fost.

Adică, pînă la urmă, din această întîmplare, toată lumea a ieșit bine: ospătăria cu pahare curate și cîu fețe de mese, iar conducerea trustului cu... fața curată.

Acum, la revedere! Terminîndu-mi treburile în Suceava, mă-ntorc la mine acasă, la Cluj.

ION MOLDOVAN
din Cluj, în trecere prin Suceava

ILUSTRATE DIN BAIJA MARE

Seuză-mă, dragă Urzico! Dorind să-ți trimit din Baia Mare o carte poștală ilustrată, n-am găsit vreuna mai acătării. Cărțile poștale ilustrate care se găsesc în prezent, în comerț, în Baia Mare, nu re-

Peripețiile lui Nae Șamălie

Desen de A. PAVEN

Necă nici unul din aspectele noi ale oraşului, ca spre pildă, cvartalul de locuinţe „I.V. Stalin“, Teatrul de vară sau vreuna din privescile atât de pitoreşti din împrejurimi. Cărţile poştale ilustrate existente azi reprezintă tot vechiul şi iar vechiul centru, sau alte aspecte vechi şi iar vechi ale oraşului.

Şi barem dacă ar fi... ilustrate toate aspectele vechi şi toate... învechitele deprinderi! Dar, nu mai departe: acest oraş e foarte prost aprovizionat cu legume şi cu fructe. Acest „merit“ e al tovarăşului Pascui, responsabilul O.C.L. Aprozar pe oraş, iar o asemenea indolenţă este, azi, o atitudine destul de învechită. Totuşi, nici o carte poştală ilustrată n-o... popularizează. Mă gândesc la o carte poştală ilustrată care ar reproduce — în nişte culori prăzului — portretul tovarăşului Pascui, iar pe poză, sus şi jos, ar sta scris: „Să veni din Baia Mare! Responsabil de Aprozar, inactiv“.

N-ar fi o idee?

STELA HARUTUNIAN

din Bucureşti, în trecere prin Baia Mare

ALO, NĂSĂUD!

— Alo, Năsăud? Aici Urzica.
— Alo, Urzica? Aici Oficiul Regional P.T.T.R. Năsăud. Ce do-
niţi, tovarăşi?

— Dorim să ştim ce s-a întâm-
plat cu cele 12 abonamente la
ziarul „Scînteia“, ale muncitorilor
de la Cariera de piatră Poiana Il-
iei, pe care oamenii le-au plătit,
lără ca pînă acum să primească
ziarele.

— S-a aranjat: vor primi ziarele
în cursul lunii următoare.

— Dar cum s-a întâmplat în-
surcătura?

— Tovarăşa Dumitrescu Elisa-
bta, diriginta oficiului P.T.T.R.

Ilva Mare, n-a cunoscut îndeajuns
instrucţiunile şi a omis să co-
mande abonamentele.

— Aha! N-a cunoscut îndeajuns
instrucţiunile asupra abonamen-
telor la ziare. Bine că problema
s-a lămurit.

— Da, s-a lămurit.

— Dar mai avem o îngrijorare.
Poate că tovarăşa dirigintă nu
cunoaşte îndeajuns nici instruc-
ţiunile privitoare la încasarea
salariului domniei sale şi s-ar
putea ca...

— N-aveţi nici o grijă. Pe alea
le cunoaşte bine.

— Atunci totul e-n regulă. Ser-
viciu uşor!

MANDAT POŞTAL

Suma de expediat: 2 362 lei.

Căror destinatari: păgubiţilor.

Cine să expedieze: Busuioac Con-
stantin din comuna Răcoasa, ra-
ionul Panciu.

Identitatea expeditorului: fost
mandatar al sfatului popular co-
munal.

Caracterul sumei: lipsă în ges-
tiune.

Provenienţa sumei: contribuţie
voluntară, încasată de la săteni,
şi fond silvic comunal, nedepuse
la bancă.

Explicaţia lipsei în gestiune (şi
a celorlalte lipuri ale expedito-
rului): lipsă de vigilenţă a sfaturilor
populare — comunal şi raional.

Motivul pentru care expeditorul
urmează să trimită aceşti bani prin
mandat poştal: spre a nu se încurca
în mandate, avînd acum şi un
mandat... de aducere în faţa Tri-
bunalului popular al raionului.

Loc rezervat, pe mandatul poştal,
pentru corespondenţă: nu e nici o...
corespondenţă între faptele ară-
tate mai sus şi faptul că nu e tras
la răspundere şi cineva de la sfat-
urile populare — comunal şi
raional.

B a - i a ş a, b a n u - i a ş a!

Bun contabil! — Da' de unde!

— Bun băiat tînărul Condor Ion
(...au exclamat, într-un glas, toţi
membrii consiliului de conducere
al Gospodăriei agricole colective „1
Mai“ din satul Papa, comuna Cucu-
eşti, raionul Roşiorii de Vede). Bine
am făcut că l-am trimis la Şcoala
de contabili G.A.C. de la Turnu-
Măgurele! Acum, fiindcă a absolvit
şcoala cu succes, să-l numim con-
tabil la gospodărie!

Şi l-au numit.

Dar tînărul contabil Condor Ion,
luîndu-şi munca în serios, a reuşit
să pună în regulă şi... contabilita-
tea cîtorva membri din consiliul
de conducere, care, la intrarea în
gospodărie, n-au adus — conform
statutului — şi vitele pe care le
aveau în plus. Urmarea:

— Nu e bun contabil! — au
exclamat respectivii.

Şi tînărul Condor Ion a fost
scos urgent din funcţia de contabil.

Bineînţeles, pînă la urmă, fiind
sesizat şi forul raional competent,
tînărul Condor Ion a fost repus la
acea gospodărie în munca de con-
tabil-socotitor.

Va să zică, la G.A.C. Papa au
vrut unii să fie mai catolici decît
Papa şi să calcstatutul gospodăriei.
Dar funcţionează acum, la cea
gospodărie, un contabil-socotitor.
Deci se va face acolo contabilitate
cu... socoteală.

Uite caravana, nu e caravana!

Corespondenţa între Urzica şi
Sfatul popular al raionului Turnu-
Severin. Această corespondenţă du-
rează de un an de zile.

Urzica (în toamna anului 1959):
Ni se relatează că în comuna Peri
n-a mai fost de multă vreme o
caravană cinematografică.

Sfatul: Aşa e! Am luat măsuri
să vină, pe viitor, o caravană
cinematografică şi în această co-
mună.

Urzica (după şase luni, în pri-
măvara anului 1960): Sîntem infor-
maţi că nici pînă azi comuna Peri
n-a fost vizitată de vreo caravană
cinematografică.

Sfatul: Nu-i așa! Comuna Peri
a fost vizitată în ultimul timp de
o caravană cinematografică a Sfa-
tului popular al regiunii Craiova.

Urzica (după alte două luni, în
vara anului 1960): Sîntem infor-
maţi că nu-i așa cum ne-aţi spus.
Nici o caravană cinematografică

n-a vizitat de foarte mult timp
comuna Peri, ai cărei locuitori
continuă astfel să fie lipsiţi de
posibilitatea de-a vedea filme.

Sfatul: Să vedeţi... comunele
din acest raion sînt deservite de
caravanele regionale care...să ve-
deţi...

Urzica: Ce să mai vedem? Am
văzut destul, în decurs de un an,
că Sfatul popular al raionului Tur-
nu-Severin, la sesizările noastre,
răspunde... formal. Am vrea acum
să mai vedem şi altceva. De exem-
plu, să-i vedem pe locuitorii co-
munei Peri că văd filme.

Are numai 9 ani! — Ba are 11!

Cetăţeanul Cenana Nicolae din
comuna Someşeni, raionul Cluj, a
cerut Oficiului de prevederi sociale
de pe lângă Sfatul popular al ora-
şului Cluj să-i transforme pensia
socială în pensie de bătrîneţe.

În această chestiune, numitul
oficiu a fost sesizat şi de Urzica.

Iar numitul oficiu (şef: Laza
Ilie) a răspuns şi cetăţeanului,
şi Urzicii. Dar, fiecăruia... în
alt fel.

Cetăţeanului i-a răspuns (cu nr.
13601 din 16 aprilie 1960) așa:
Nu vi se poate acorda pensia de
bătrîneţe, deoarece nu aveţi cel
puţin 10 ani vechime în muncă,
ci numai 9 ani şi 3 zile. Iar Urzicii
i-a răspuns așa: Întrucît la data
de 14 martie 1960 Cenana Nicolae
a depus noi acte de vechime în
cîmpul muncii, care împreună cu
cele existente la dosar totalizează
11 ani, Oficiul de prevederi sociale
l-a înscris la pensia de bătrîneţe
cu începere de la 1 aprilie 1960. În
concluzie, Oficiul de prevederi
sociale a procedat legal.

În concluzie, tovarăşul şef Ilarie
glumeşte.

Dacă la 16 aprilie cetăţeanul
era de... 16 zile înscris la pensie
de bătrîneţe, pentru 11 ani în
muncă, ce fel de procedură legală
a fost procedarea numitului oficiu
care — la 16 aprilie — i-a comu-
nicat cetăţeanului că... nu-l înscrie
la pensie, fiindcă n-ar avea în
cîmpul muncii decît 9 ani şi 3 zile?

Sau are oficiul tovarăşului Ilarie
două „procedări legale“: una faţă
de Urzica şi alta faţă de cetăţeni?

Una din... prevederile unui ofi-
ciu de prevederi sociale ar fi să
aibă şi funcţionari serioşi.

C. CRISTOBALD

AH, CONCEDIILE!

Desen de T. PALL

— În sfîrşit, tehnicianul silvic a legat pe teren l...

urzica

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ŞI UMOR
Redacţia: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariat: 15.38 56; Secţia scrisori: 14.60.34;
Secretariat de redacţie 14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL
POLIGRAFIC CASA SCINTEII „I. V. STALIN“
BUCUREŞTI

Mai sînt cazuri cînd birourile tehnice nu rezolvă cu promptitudine propunerile de inovații și raționalizări

**BIROUL DE
INVENȚII, INOVAȚII
ȘI RAȚIONALIZĂRI**

AJUTOR!